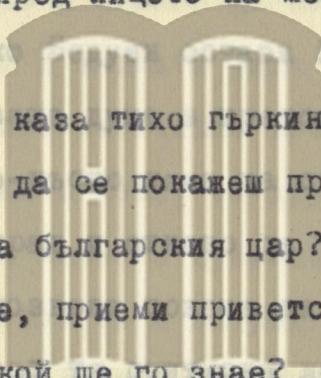

косне устни до подкрепителната напитка.

Ирина и Елтани се спогледаха отчайни. Нагиздени и богато стъкмени, те често се вслушваха към веселия гълъчи и музиките, които идеха откъм градините, и чакаха с голямо нетърпение мига, когато трябваше да слязат при младите хора. Нечий глас отекваше под прозорците:

Нима можеш Да беше китка в градина
на държавите? Нима Влязна щях, откъсна та щях.
Нима Да беше зимна ябълка се привърза и може да обича и да страда? Нима Хвърли щях, отбури та щях...
Нима по своя воля
Ирина взе сребърното огледало, стегнато в кръжило от слонова кост, сложи го пред лицето на момата. Елтани взе свещника и го приближи до нея.

- Виж се... - каза тихо Гъркината - на какво си заприличала... Така ли мислиш да се покажеш пред света? Какво ще помислят хората за дъщерята на българския цар? Нима искаш да излагаш баща си? Върви, разходи се, приеми приветствията на бароните. А какво имаш на сърдцето си, кой ще го знае?

Ирина дълбоко въздъхна. Нима зад нейната сияйна и поразителна хубост някой можеше да долови черната скръб и горещата омраза, които я разкъсваха? Нима за това бе родена дъщеря на кир Тодор? Една Комнен! Византийска принцеса... Да реди косите на българската царкиня? Да сгъва свилените ѹ руби в шарени сандъци?

Елена тъжно махна с ръка. Издри потта от челото си:

- Защо? Безполезно е... Аз казах, че няма да сляза. Не искам, не искам. Каква полза? Не... Никога...

Тя затули очи в сгънатия си лакът, разтърсена от непреодолима мъка. Копнегът по Теодор, по първите вълнуващи преживявания на младата ѹ любов, я караха да се затваря в скръбта си, като в недосегаема, защитна крепост. Нищо нямаше значение, нищо не я за-
сягаше, щом не бе вест от Никея, или дума за младия ^{Ласкарие} Ватаци.